

Άντζελα Ντέιβις: Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να περπατήσουμε το μακρύ μονοπάτι για την ελευθερία

του Frank Barat

Σε αυτή τη συνέντευξη η Άντζελα Ντέιβις, ακτιβίστρια, συγγραφέας και σύμβολο του κινήματος Black Power μιλάει για όσα συνδέουν μεταξύ τους τους αγώνες ανά τον κόσμο. Αναλύοντας το μαύρο φεμινισμό, τη σημασία της συλλογικής δράσης, την Παλαιστίνη, το σύστημα της βιομηχανίας των φυλακών και πολλά άλλα, η δόκτωρ Ντέιβις υπογραμμίζει το ρόλο που μπορεί και πρέπει να παίξει ο κάθε άνθρωπος. Τη συνέντευξη πήρε ο Frank Barat για το Jadaliyya και δημοσιεύτηκε σε μετάφραση της Ματίνας Καραγιαννίδου-Σταμπουλή στην Εποχή.

Συχνά μιλάτε για τη δύναμη της συλλογικής δράσης και δίνετε έμφαση στη σημασία των κινήματων. Πώς γίνεται να υπάρχει μια τέτοια δύναμη σε μια κοινωνία που προάγει τον εγωισμό και τον ατομικισμό;

Από τη στιγμή της ανάδυσης του παγκόσμιου καπιταλισμού και των σχετικών ιδεολογιών που συνδέονται με το νεοφιλελευθερισμό, έχει γίνει ιδιαίτερα σημαντικό να αναγνωρίζουμε τον κίνδυνο του ατομικισμού. Οι προοδευτικοί αγώνες –είτε εστιάζουν στο ρατσισμό, την καταπίεση, τη φτώχεια είτε σε άλλα θέματα- είναι καταδικασμένοι να αποτύχουν αν δεν προσπαθήσουν να μας κάνουν να συνειδητοποιήσουμε την ύπαρξη του καπιταλιστικού ατομικισμού. Παρόλο που ο Νέλσον Μαντέλα πάντα επέμενε ότι οι επιτυχίες του ήταν συλλογικές και ότι ήταν και επιτυχίες των ανδρών και των γυναικών που εργάζονταν μαζί του, τα μέσα ενημέρωσης προσπαθούσαν να τον αγιοποιήσουν σαν ηρωικό άτομο. Με παρόμοιο τρόπο προσπάθησαν να αποσυνδέσουν τον Μάρτιν Λούθερ Κινγκ από τους πολυάριθμους άντρες και γυναίκες που αποτελούσαν την ψυχή του κινήματος ελευθερίας του μέσου του 20ού αιώνα. Έχει εξαιρετική σημασία να αντισταθούμε στην ερμηνεία της ιστορίας ως έργο ηρωικών ατομικών προσωπικοτήτων ώστε να καταλάβουν οι σημερινοί άνθρωποι ότι έχουν τη δυνατότητα να γίνουν μέρος μιας όλο και μεγαλύτερης κοινότητας που αγωνίζεται.

Τι έχει μείνει σήμερα από το κίνημα black power;

Αντιλαμβάνομαι το κίνημα black power –ή ό,τι ονομάζαμε τότε κίνημα της μαύρης απελευθέρωσης- ως μια συγκεκριμένη στιγμή στην πορεία της διεκδίκησης της ελευθερίας των μαύρων. Από πολλές πλευρές ήταν μια απάντηση στα στενά όρια του κινήματος για πολιτικά δικαιώματα. Δεν διεκδικούσαμε μόνο νομικά δικαιώματα στο πλαίσιο της κοινωνίας όπως ήταν, αλλά διεκδικούσαμε και άλλα ουσιαστικά δικαιώματα –εργασία, στέγαση, περίθαλψη, εκπαίδευση κτλ- και αμφισβητούσαμε την ίδια τη δομή της κοινωνίας. Αυτά τα αιτήματα –όπως το να σταματήσουν οι ρατσιστικές φυλακίσεις, η αστυνομική βία και η καπιταλιστική εκμετάλλευση- κωδικοποιήθηκαν στα δέκα σημεία του προγράμματος του Κόμματος των Μαύρων Πανθήρων.

Αν και οι μαύροι ως άτομα έχουν καταλάβει υψηλές θέσεις στην οικονομική, κοινωνική και πολιτική ιεραρχία (με το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα την εκλογή του Μπαράκ Ομπάμα

το 2008), η συντριπτική πλειονότητα των μαύρων υφίστανται οικονομικό, εκπαιδευτικό και ποινικό ρατσισμό σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό από ό,τι την εποχή πριν το κίνημα για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα. Από πολλές απόψεις, τα αιτήματα του προγράμματος των δέκα σημείων είναι τόσο επίκαιρα –ίσως και ακόμα περισσότερο- όσο ήταν τη δεκαετία του '60 όταν διατυπώθηκαν για πρώτη φορά.

Την εκλογή του Μπαράκ Ομπάμα πανηγύρισαν πολλοί σαν νίκη κατά του ρατσισμού. Πιστεύετε ότι είχε ως συνέπεια τον αποπροσανατολισμό; Ότι στην πραγματικότητα παρέλυσε την αριστερά για μεγάλο διάστημα, όπως και τους Αφροαμερικανούς που αγωνίζονταν για έναν πιο δίκαιο κόσμο;

Πολλά από τα συμπεράσματα που διατυπώθηκαν για τη σημασία της εκλογής Ομπάμα είναι λανθασμένα, ειδικά όσα ισχυρίζονται ότι ένας μαύρος πρόεδρος συμβολίζει την πτώση του τελευταίου προπυργίου του ρατσισμού. Πιστεύω, ωστόσο, ότι η εκλογή του είχε σημασία, κυρίως επειδή οι περισσότεροι –ανάμεσά τους και οι περισσότεροι μαύροι- δεν πίστευαν ότι ήταν δυνατό να εκλεγεί ένας μαύρος στο αξίωμα του προέδρου. Νέοι άνθρωποι σχημάτισαν κίνημα –μπορούμε να το χαρακτηρίσουμε διαδικτυακό κίνημα- που κατόρθωσε αυτό που έμοιαζε αδύνατο.

Το πρόβλημα ήταν ότι οι άνθρωποι που εντάχθηκαν σε αυτό το κίνημα δε συνέχισαν να χρησιμοποιούν τη συλλογική τους δύναμη για να πιέσουν τον Ομπάμα να κινηθεί σε πιο προοδευτικές κατευθύνσεις (πχ ενάντια στη στρατιωτική επέμβαση στο Αφγανιστάν, υπέρ του κλεισίματος του Γκουαντανάμο, υπέρ ενός ισχυρότερου πλάνου για το εθνικό σύστημα υγείας.) Αν και ασκούμε κριτική στον Ομπάμα, νομίζω ότι είναι σημαντικό να τονίσουμε ότι δε θα ήμασταν καλύτερα με το Ρόμνεϊ για πρόεδρο. Αυτό που έλειπε τα τελευταία πέντε χρόνια δεν ήταν ένας καλός πρόεδρος αλλά οργανωμένα και μαζικά κινήματα.

Πώς θα ορίζατε τον «μαύρο φεμινισμό»; Τι ρόλο θα μπορούσε να παίξει στη σημερινή κοινωνία;

Ο μαύρος φεμινισμός προέκυψε ως θεωρητική και πρακτική προσπάθεια να γίνει φανερό ότι η φυλή, το φύλο και η κοινωνική τάξη είναι αδιαχώριστα στις κοινωνίες μας. Όταν πρωτοεμφανίστηκε ο μαύρος φεμινισμός, οι μαύρες γυναίκες έπρεπε συχνά να απαντήσουν στην ερώτηση αν είναι πιο σημαντικό το μαύρο κίνημα ή το γυναικείο κίνημα. Η απάντηση είναι ότι η ερώτηση είναι λάθος. Η σωστή ερώτηση θα ήταν πώς να γίνει κατανοητό το πώς συνδέονται και πού συναντιούνται τα δύο αυτά κινήματα. Είμαστε ακόμα αντιμέτωπες με την πρόκληση της κατανόησης των πολύπλοκων τρόπων με τους οποίους συμπλέκονται μεταξύ τους η φυλή, η κοινωνική τάξη, το φύλο, η σεξουαλικότητα, η εθνικότητα- αλλά και του πώς να ξεπεράσουμε αυτές τις κατηγοριοποιήσεις και να καταλάβουμε τις σχέσεις μεταξύ ιδεών και διαδικασιών που δείχνουν να είναι ξέχωρες και άσχετες μεταξύ τους. Με αυτή την έννοια το να επιμένουμε ότι υπάρχει σχέση ανάμεσα στους αγώνες κατά του ρατσισμού στις ΗΠΑ και τους αγώνες κατά της καταπίεσης των Παλαιστινίων από το Ισραήλ είναι φεμινιστική προσέγγιση.

Πιστεύετε ότι είναι καιρός να αποστασιοποιηθεί ο κόσμος εντελώς από τα μεγάλα πολιτικά κόμματα και από αυτό που οι «ηγέτες» μας αποκαλούν αντιπροσωπευτική δημοκρατία; Δεν θα έπρεπε να λάβει τέλος αυτή η φάρσα, να πάσουμε να ψηφίζουμε και να αρχίσουμε να δημιουργούμε κάτι από τα κάτω προς τα πάνω, κάτι νέο και φυσικό;

Σίγουρα δεν πιστεύω ότι τα υπάρχοντα πολιτικά κόμματα μπορούν να γίνουν ο βασικός

φορέας των αγώνων μας, αλλά πιστεύω ότι ο χώρος των εκλογών μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως πεδίο στο οποίο να οργανωθούμε. Στις ΗΠΑ χρειαζόμαστε ένα ανεξάρτητο κόμμα εδώ και πολύ καιρό –ένα αντιρατσιστικό, φεμινιστικό και εργατικό κόμμα. Επίσης βρίσκω ότι έχετε απόλυτο δίκιο να αναγνωρίζετε τον ακτιβισμό από τα κάτω ως το σημαντικότερο συστατικό οικοδόμησης ριζοσπαστικών κινήματων.

Υπάρχει μια σκηνή στο “Black Power Mixtape”, ένα ντοκιμαντέρ για το κίνημα Black Power και τους Μαύρους Πάνθηρες που γυρίστηκε πριν λίγα χρόνια, όπου ο δημοσιογράφος ρωτάει αν εγκρίνετε τη βία. Απαντάτε: «Με ρωτάτε αν εγκρίνω τη βία! Αυτό δεν έχει νόημα!». Μπορείτε να το εξηγήσετε;

Προσπαθούσα να δείξω ότι οι ερωτήσεις για το θεμιτό χαρακτήρα της βίας θα έπρεπε να απευθυνθούν στους θεσμούς που είχαν και έχουν το μονοπώλιο στη βία: την αστυνομία, τις φυλακές, το στρατό. Εξήγησα ότι έχω μεγαλώσει στον Αμερικανικό Νότο την εποχή που οι κυβερνήσεις επέτρεπαν στους Κου Κλουξ Κλαν να πραγματοποιούν τρομοκρατικές επιθέσεις ενάντια στις μαύρες κοινότητες. Ήμουν τότε στη φυλακή, με ψευδείς κατηγορίες για φόνο, απαγωγή και σύσταση συμμορίας και είχα γίνει στόχος της θεσμικής βίας και ρώτησαν εμένα αν συμφωνώ με τη βία. Πολύ παράξενο. Προσπάθησα να δείξω επίσης ότι η υπεράσπιση της αλλαγής μέσω της επανάστασης δεν έχει κυρίως να κάνει με τη βία, αλλά με θεμελιώδη θέματα όπως καλύτερο βιοτικό επίπεδο για τους φτωχούς και τους έγχρωμους.

Σήμερα πολλοί πιστεύουν ότι είχατε ενταχθεί στους Μαύρους Πάνθηρες και κάποιοι πιστεύουν και ότι ήσασταν ένα από τα ιδρυτικά τους μέλη. Μπορείτε να εξηγήσετε ποιος ήταν τότε ο ρόλος σας και η σχέση σας μαζί τους;

Δεν ήμουν ιδρυτικό μέλος του κόμματος των Μαύρων Πανθήρων. Το 1966 σπούδαζα στην Ευρώπη, τη χρονιά που ιδρύθηκαν οι Μαύροι Πάνθηρες. Αφού έγινα μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος το 1968 έγινα και μέλος του κόμματος των Μαύρων Πανθήρων και συνεργάστηκα με την τοπική τους οργάνωση στο Λος Άντζελες, όπου είχα αναλάβει την πολιτική εκπαίδευση. Ωστόσο κάποια στιγμή οι επικεφαλής αποφάσισαν ότι τα μέλη των Μαύρων Πανθήρων δε θα μπορούσαν να έχουν σχέσεις και με άλλα κόμματα και τότε αποφάσισα να αποσυρθώ από το Κομμουνιστικό Κόμμα. Συνέχισα να συνεργάζομαι με τους Μαύρους Πάνθηρες και να τους υποστηρίζω. Όταν βρέθηκα στη φυλακή οι Μαύροι Πάνθηρες ήταν βασική δύναμη που διεκδίκησε την ελευθερία μου.

Επιστρέφοντας στην απάντησή σας για τη βία, όταν άκουσα αυτά που είπατε στο ντοκιμαντέρ σκέφτηκα την Παλαιστίνη. Η διεθνής κοινότητα και τα δυτικά ΜΜΕ συνέχεια ζητάνε ως προϋπόθεση να σταματήσουν να χρησιμοποιούν βία οι Παλαιστίνιοι. Πώς θα εξηγούσατε την απήχηση αυτής της ρητορικής, ότι οι καταπιεσμένοι πρέπει να εξασφαλίσουν την ασφάλεια των καταπιεστών;

Το να τοποθετούμε τη βία στο πρώτο πλάνο σχεδόν αναπόφευκτα εξυπηρετεί στο να αποκρύπτονται τα ζητήματα που βρίσκονται στο κέντρο των αγώνων για δικαιοσύνη. Αυτό έγινε και στη Νότια Αφρική στον αγώνα κατά του Απαρτχάιντ. Έχει ενδιαφέρον ότι ο Νέλσον Μαντέλα -που έχει αγιοποιηθεί σαν τον σημαντικότερο ειρηνιστή της εποχής μας- παρέμεινε στον κατάλογο τρομοκρατών των ΗΠΑ ως το 2008. Τα σημαντικά ζητήματα στον παλαιστινιακό αγώνα για ελευθερία και αυτοδιάθεση ελαχιστοποιούνται και αποκρύπτονται από αυτούς που προσπαθούν να εξισώσουν την αντίσταση των Παλαιστινίων στο ισραηλινό απαρτχάιντ με την τρομοκρατία.

Υπάρχουν πολλά μέσα αντίστασης διαθέσιμα σε ανθρώπους που καταπιέζονται από ρατσιστικά ή αποικιοκρατικά καθεστώτα ξένης κατοχής (Πρόσθετο Πρωτόκολλο 1 των Συμβάσεων της Γενεύης), συμπεριλαμβανομένης και της ένοπλης αντίστασης. Σήμερα το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη έχει δεσμευτεί στην επιλογή της μη-βίαιης αντίστασης. Πιστεύετε ότι αυτό αρκεί για να λήξει το ισραηλινό apartheid;

Τα κινήματα αλληλεγγύης είναι, βέβαια, από τη φύση τους μη-βίαια. Στη Νότια Αφρική, αν και οργανώθηκε διεθνές κίνημα αλληλεγγύης, το Εθνικό Αφρικανικό Κογκρέσο και το Κομμουνιστικό Κόμμα Νότιας Αφρικής αποφάσισαν ότι χρειαζόνταν και ένοπλο τμήμα του κινήματός τους: το Umkonto We Siswe (Ακόντιο του Έθνους). Είχαν κάθε δικαίωμα να πάρουν μια τέτοια απόφαση. Παρόμοια, εξαρτάται από τους Παλαιστίνιους ποιες μέθοδοι θα θεωρήσουν ότι έχουν μεγαλύτερη πιθανότητα να στέψουν με επιτυχία τον αγώνα τους. Ταυτόχρονα είναι σαφές ότι αν το Ισραήλ απομονωθεί πολιτικά και οικονομικά, πράγμα για το οποίο παλεύει η καμπάνια μποϊκοτάζ-κυρώσεις-όχι επενδύσεις, δε θα μπορεί πια να εφαρμόζει τις πρακτικές apartheid. Αν για παράδειγμα στις ΗΠΑ αναγκάσουμε τον Ομπάμα να σταματήσει την υποστήριξή του στο Ισραήλ με οχτώ εκατομμύρια δολάρια τη μέρα, αυτό θα είχε σημαντικό αποτέλεσμα ως πίεση για να λάβει τέλος η κατοχή.

Είσαστε μέλος μιας επιτροπής υπέρ της απελευθέρωσης του Παλαιστίνιου πολιτικού κρατούμενου Μαρβάν Μπαργκούτι και όλων των πολιτικών κρατουμένων. Πόσο σημαντικό θα ήταν να απελευθερωθούν όλοι για να επικρατήσει δικαιοσύνη;

Έχει εξαιρετική σημασία να απελευθερωθεί ο Μαρβάν Μπαργκούτι και όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι από τις φυλακές του Ισραήλ. Ο Μπαργκούτι είναι εδώ και είκοσι χρόνια φυλακισμένος. Η περίπτωση του αντικατοπτρίζει το γεγονός ότι οι περισσότερες οικογένειες στην Παλαιστίνη έχουν τουλάχιστον ένα μέλος τους κρατούμενο από τις ισραηλινές αρχές. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν περίπου 5.000 Παλαιστίνιοι κρατούμενοι και γνωρίζουμε ότι από το 1967, έχουν φυλακιστεί 800.000 Παλαιστίνιοι από το Ισραήλ δηλαδή 40% του αντρικού πληθυσμού. Η απαίτηση να απελευθερωθούν όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι είναι σημείο-κλειδί του αιτήματος να τελειώσει η κατοχή.

Είπατε στη διάρκεια μιας διάλεξης στο πανεπιστήμιο Μπίρκμπεκ του Λονδίνου ότι το παλαιστινιακό ζήτημα πρέπει να πάρει παγκόσμιες διαστάσεις, να γίνει ένα κοινωνικό ζήτημα που κάθε κίνημα που αγωνίζεται για τη δικαιοσύνη να το περιλαμβάνει στην ατζέντα του. Τι εννοείτε με αυτό;

Όπως και ο αγώνας για να λήξει το apartheid της Νότιας Αφρικής αγκαλιάστηκε από ανθρώπους σε όλο τον κόσμο και συμπεριλήφθηκε σε πολλά προγράμματα οργανώσεων για την κοινωνική δικαιοσύνη, έτσι και η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη πρέπει να γίνει ζητούμενο των προοδευτικών οργανώσεων και κινήματων ολόκληρου του κόσμου. Η τάση που επικρατεί είναι να θεωρείται η Παλαιστίνη ξεχωριστό, δυστυχώς και περιθωριακό ζήτημα. Τώρα είναι η στιγμή να ενθαρρύνουμε όσους πιστεύουν στην ισότητα και τη δικαιοσύνη να συμμετάσχουν στην έκκληση για μια ελεύθερη Παλαιστίνη.

Ο αγώνας είναι αέναος;

Θα έλεγα ότι όσο ωριμάζουν οι αγώνες μας παράγουν νέες ιδέες, νέα ζητήματα και νέα πεδία για να παλέψουμε στην αναζήτηση της ελευθερίας. Όπως έλεγε ο Νέλσον Μαντέλα, πρέπει να είμαστε έτοιμοι να περπατήσουμε το μακρύ μονοπάτι για την ελευθερία.

Πρόσφατα δώσατε διάλεξη στο Λονδίνο για την Παλαιστίνη, για την εταιρία G4S, που είναι η μεγαλύτερη ιδιωτική εταιρεία σεκιούριτι στον κόσμο και το σύστημα της βιομηχανίας των φυλακών.

Με το προσωπείο της ασφάλειας και του κράτους ασφαλείας, η G4S έχει διεισδύσει στη ζωή των ανθρώπων ολόκληρου του κόσμου –κυρίως στη Βρετανία, τις ΗΠΑ και την Παλαιστίνη. Η εταιρία αυτή είναι η τρίτη μεγαλύτερη επιχείρηση στον κόσμο μετά τη Walmart και τη Foxcom. Είναι η μεγαλύτερη ιδιωτική εργοδότης εταιρεία στην Αφρική. Έχει μάθει να βγάζει κέρδος από το ρατσισμό, τις πρακτικές κατά των μεταναστών και από τις τεχνολογίες επιβολής τιμωριών στο Ισραήλ και σε ολόκληρο τον κόσμο. Η G4S είναι άμεσα υπεύθυνη για τους τρόπους με τους οποίους υφίστανται οι παλαιστίνιοι πολιτικοί κρατούμενοι τη φυλάκισή τους, αλλά και για πολλά χαρακτηριστικά του τείχους του απαρτχάιντ στην Παλαιστίνη, για τις φυλακίσεις στη Νότια Αφρική, τα σχολεία-φυλακές στις ΗΠΑ και το φράχτη στα σύνορα με το Μεξικό. Με έκπληξη μάθαμε στη συνάντηση στο Λονδίνο ότι η G4S διαχειρίζεται και κέντρα περίθαλψης σεξουαλικά κακοποιημένων γυναικών.

Πόσο κερδοφόρα είναι η βιομηχανία των φυλακών; Συχνά τη χαρακτηρίζετε «σύγχρονη δουλεία».

Το παγκόσμιο σύστημα της βιομηχανίας φυλακών όλο και διευρύνεται, όπως φαίνεται από το παράδειγμα της G4S. Από αυτό μπορεί να συμπεράνει κανείς ότι ανεβαίνουν και τα κέρδη τους. Συμπεριλαμβάνει όχι μόνο ιδιωτικές και δημόσιες φυλακές (και οι δημόσιες φυλακές, που είναι πιο ιδιωτικοποιημένες από ότι φαντάζεστε, πιέζονται για όλο και μεγαλύτερα κέρδη) αλλά και οι φυλακές ανηλίκων, οι στρατιωτικές φυλακές και τα ανακριτικά κέντρα. Επιπλέον ο πιο κερδοφόρος τομέας της βιομηχανίας ιδιωτικών φυλακών είναι τα κέντρα κράτησης μεταναστών. Έτσι μπορεί κανείς να καταλάβει γιατί η πιο αυστηρή νομοθεσία κατά της μετανάστευσης στις ΗΠΑ βασίστηκε σε νομοσχέδιο που συνέταξαν οι εταιρείες ιδιωτικών φυλακών, σε μια απροκάλυπτη προσπάθεια να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους.

Μια κοινωνία χωρίς φυλακές είναι εφικτή ή είναι ουτοπία, κατά την άποψή σας; Πώς θα μπορούσε να λειτουργήσει κάτι τέτοιο;

Πιστεύω ότι μια κοινωνία χωρίς φυλακές είναι μια ρεαλιστική δυνατότητα για το μέλλον, όμως σε μια αλλαγμένη κοινωνία, όπου οδηγός θα είναι οι ανάγκες των ανθρώπων και όχι τα κέρδη. Την ίδια στιγμή η κατάργηση των φυλακών δείχνει ουτοπική, ακριβώς επειδή η φυλακή και οι ιδεολογίες που την υποστηρίζουν είναι πολύ βαθιά ριζωμένες στη σύγχρονη κοινωνία. Υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι πίσω από τα σίδερα στις Ηνωμένες Πολιτείες –γύρω στα δύομισι εκατομμύρια- και η φυλάκιση χρησιμοποιείται όλο και περισσότερο σαν στρατηγική αποπροσανατολισμού από τα βασικά κοινωνικά προβλήματα –ρατσισμός, φτώχεια, ανεργία, έλλειψη εκπαίδευσης κτλ. Αυτά τα θέματα δεν εξετάζονται ποτέ στα σοβαρά. Είναι θέμα χρόνου να αρχίσει ο κόσμος να καταλαβαίνει ότι η φυλακή δεν είναι πραγματική λύση. Η ρητορική υπέρ της κατάργησης των φυλακών μπορεί και πρέπει να συνδεθεί με το αίτημα για ποιοτική εκπαίδευση, αντιρατσιστικές στρατηγικές στον τομέα της εργασίας, δωρεάν περίθαλψη και με άλλα προοδευτικά κινήματα. Μπορεί να βοηθήσει στην προώθηση της κριτικής στον καπιταλισμό και την προώθηση σοσιαλιστικών κινήματων.

Τι φανερώνει η εξάπλωση της βιομηχανίας των φυλακών για την κοινωνία μας;

Οι όλο και μεγαλύτεροι αριθμοί των κρατούμενων σε ολόκληρο τον κόσμο και η αυξανόμενη κερδοφορία των μέσων που τους κρατάνε έγκλειστους είναι ένα από τα πιο δραματικά παραδείγματα των καταστροφικών τάσεων του παγκόσμιου καπιταλισμού. Όμως τα προκλητικά κέρδη από τις μαζικές φυλακίσεις συνδέονται με τα κέρδη από τη βιομηχανία της περίθαλψης και την εκπαίδευσης και άλλες εμπορευματοποιημένες ανθρώπινες υπηρεσίες που θα έπρεπε να είναι διαθέσιμες δωρεάν στον καθένα.